

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **Ing. K. G.**, narozený ...
bytem X

proti
žalované: **Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra**
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017 č. j. MV-169071-13/OSK-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) dne 10. 11. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra (dále též „*odvolací orgán*“ či „*žalovaná*“) ze dne 20. 10. 2017 č. j. MV-169071-13/OSK-2016 (dále též „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím odvolací orgán změnil výrok I. rozhodnutí kárné komise I. stupně zřízené ve Správě státních hmotných rezerv (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 12. 7. 2017 č. j. 12514/16-SSHR, K0102/16-II-006 tak, že nově pod výrokem I. uznal žalobce vinným ze spáchání kárného provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o státní službě*“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako státní zaměstnanec vykonávající službu ve Správě státních hmotných rezerv (dále též „*SSHR*“), v odboru majetkovém, oddělení investic, dne 3. 10. 2016 v době mezi 9.00-17.00 hod. podepsal zápis o předání a převzetí staveniště a fakticky staveniště předal zhotoviteli společnosti REX

STAV s.r.o. (dále též „*zhotovitel*“) v areálu pobočky SSHR na adrese Sázava 199, 592 11 Velká Losenice, pro realizaci akce *16-041b Sázava - nátěr střešního pláště*, ačkoli ještě nebyla platná a účinná smlouva o dílo č. 20160561. Zaviněně tím porušil ve formě vědomé nedbalosti služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť řádně nesplnil povinnost stanovenou v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě a článku VIII odst. 4 písm. a) Směrnice předsedy SSHR č. 1 ze dne 29. 1. 2016, Pracovní řád SSHR tím, že řádně a v souladu s oprávněnými zájmy SSHR nevykonával službu vymezenou jeho služební náplní ze dne 31. 8. 2016, respektive nesplnil služební úkol vyplývající z bodu 11. jeho služební náplně ze dne 31. 8. 2016, kterým je zajištění vlastní realizace staveb a jejich technologických částí, a tím se současně dopustil porušení povinnosti uvedené v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, když při výkonu služby nedodržel služební předpis, a dále porušil povinnosti uvedené v § 77 odst. 1 písm. t) zákona o státní službě, neboť nedodržel pravidla etiky státního zaměstnance vydaná služebním předpisem, konkrétně pak pravidlo uvedené v článku 5 odst. 1 větě první služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 13 ze dne 14. 12. 2015, kterým se stanoví pravidla etiky státních zaměstnanců, podle něhož státní zaměstnanec vykonává službu na vysoké odborné úrovni. Pod výrokem II. napadeného rozhodnutí odvolací orgán potvrdil ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu. Tímto rozhodnutím prvostupňového orgánu bylo státnímu zaměstnanci uloženo kárné opatření písemná důtka podle § 89 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o státní službě.

2. Proti napadenému rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového orgánu brojí žalobce podanou žalobou. V ní uvádí, že prvostupňový orgán již dříve ve věci dne 7. 12. 2016 vydal rozhodnutí pod č. j. 12514/16-SSHR, K0102/16-035, kterým žalobci uložil kárné opatření propuštění ze služebního poměru. Poté, co z podnětu žalobce odvolací orgán toto rozhodnutí dne 28. 2. 2017 pod č. j. MV-169071-3/OSK-2016 zrušil, prvostupňový orgán nově rozhodl dne 12. 7. 2017, jak je shora uvedeno. Výrok I. tohoto rozhodnutí prvostupňového orgánu změnil odvolací orgán napadeným rozhodnutím výše konstatovaným.
3. Námitky žalobce uplatněné v žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
4. V *prvním žalobním bodu* žalobce brojí proti původnímu již zrušenému rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 12514/16-SSHR, K0102/16-035. Žalobce namítá, že prvostupňový orgán neznal procesní otázky, porušil zásady správního řízení, nerespektoval zákon a překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, což svědčí o jeho neprofesionalitě. Podle žalobce prvostupňový orgán porušil § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě tím, že při rozhodování o druhu kárného opatření nedodržel Metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2016, kterým se stanoví podrobnosti kárné odpovědnosti státních zaměstnanců a kárného řízení (dále též „*Pokyn č. 3/2016*“), dále porušil § 77 odst. 1 písm. t) zákona o státní službě, § 89 odst. 3 zákona o státní službě, a článek 5 odst. 1 věta první služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 13 ze dne 14. 12. 2015, kterým se stanoví pravidla etiky státních zaměstnanců.
5. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s rozhodnutím prvostupňového orgánu. Žalobce se neztotožňuje s jeho obecnou argumentací, že porušil § 77 odst. 1 písm. c), d), t) zákona o státní službě. Podle žalobce lze za takto koncipované porušení povinností podřadit např. pozdní příchod do zaměstnání či překlep ve spise. Žalobce namítá, že

prvostupňový orgán sice zkoumal materiální stránku, ale v jeho rozhodnutí absentuje logická úvaha a prvostupňový orgán nejednal eticky.

6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce uplatňuje námitky proti napadenému rozhodnutí. Žalobce předně nesouhlasí s odvolacím orgánem, že porušil povinnosti bodu 11. své služební náplně „*zajištění vlastní realizace staveb a jejich technologických částí*“, jelikož na činnost zhotovitele ve dnech 3. 10. 2016 až 6. 10. 2016 nemohl mít žádný vliv. Žalobce nedisponuje možností vpustit někoho do areálu, ani tak neučinil. Žalobce vysvětluje, že zhotovitel se bez vědomí žalobce dohodl se správou areálu na zahájení prací, jelikož neodhadl vývoj počasí, v důsledku deště došlo ke spláchnutí barvy ze střechy do potoka. Náklady spojené s touto událostí uhradil zhotovitel, nikoli SSHR. K události by došlo, i kdyby smlouva o dílo byla podepsaná. Za použití gramatického, teleologického a logického výkladu obsahu bodu 11. služební náplně žalobce neporušil tento bod služební náplně, jelikož stavba byla realizovaná. Žalobce je postihován za porušení zajištění vlastní realizace staveb a jejich technologických částí, přitom nátěr střechy není realizací stavby, ani realizací technologické části stavby. Pokud nelze pod bod 11. služební náplně podřadit skutkový stav, nelze uplatnit další tvrzení, která na něj navazují. Podle žalobce „*faktické předání staveniště*“ znamená předání místa realizace veřejné zakázky zhotoviteli, což v daném případě nebyla stavba. Žalobce nedisponoval možností fakticky předat staveniště ani možností ovlivnit pohyb na staveništi. Proto předání staveniště před účinností smlouvy o dílo nelze spojovat s porušením povinnosti podle bodu 11. služební náplně, zájmy SSHR tím nepoškodil.
7. Žalobce namítá, že i napadené rozhodnutí postrádá materiální stránku přestupku. Žalobce si není vědom, který konkrétní předpis při výkonu služby porušil podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě tím, že fakticky předal staveniště před účinností smlouvy o dílo zhotoviteli. Žalobce si je vědom, že porušil § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě (předal staveniště před podpisem smlouvy o dílo), jednal však s pohnutkou vstřícnosti vůči zhotoviteli a ve prospěch včasné realizace veřejné zakázky vzhledem k roční době a charakteru prací. Podle žalobce pokud by pod § 77 odst. 1 písm. c), d), t) zákona o státní službě šlo podřadit jakékoli pochybení (od překlepu ve spisu, přes pozdní příchod, či kouření v místě zakazu), pak naplnění materiální stránky je nezbytné při podezření ze spáchání správního deliktu zkoumat. Pokud by prvostupňový orgán nezkoumal materiální stránku, byl by § 88 zákona o státní službě bezpředmětný. Každé porušení zákona o státní službě by bylo stíhatelné, záleželo by na vůli představeného. Jelikož závěry napadeného rozhodnutí stojí na porušení bodu 11. služební náplně, nemohla být ve věci žalobce naplněna materiální stránka přestupku.
8. Žalobce uvádí, že mu odvolacím orgánem v říjnu roku 2017 bylo uloženo kárné opatření za skutek, který se stal v říjnu 2016. Podle žalobce jednání mělo být však podřazeno pod § 88 odst. 3 zákona o státní službě. V případě dodržení zákonnosti prvostupňovým orgánem, s ohledem na absenci skutečné (nikoliv domnělé) materiální stránky přestupku, by bylo jednání uzavřeno výtkou, která by do konce roku 2017 byla vyjmuta z osobního spisu žalobce.
9. Dne 11. 12. 2017 žalobce samostatným podáním žalobu doplnil o námitku, že napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla v rozporu s čl. 14 Pokynu č. 3/2016 a s judikaturou Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 17/2007 a sp. zn. 7 Afs 27/2008.

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 1. 2018 navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Podle žalované předmětem soudního přezkumu může být toliko napadené rozhodnutí. V dané věci bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že k jednání účastníka řízení vymezenému v žalobou napadeném rozhodnutí prokazatelně došlo a byl zvolen nejmírnější druh kárného opatření. V popisu skutku je uvedeno jednání, které i žalobce učinil nesporné ve svém odvolání, že podepsal *Zápis o předání a převzetí staveniště* před podpisem smlouvy o dílo, a předal staveniště zhotoviteli díla. Žalobcem tvrzená ústní dohoda se zhotovitelem, že dojde pouze k uskladnění materiálu v objektu, na toto posouzení nemá vliv. Žalobce nebyl činěn zodpovědným za vzniklou ekologickou havárii. Žalovaná nepovažuje za podstatné, zda žalobce mohl či nemohl ovlivnit pohyb zaměstnanců zhotovitele na staveništi. Žalobcem zmíněná pohnutka jeho jednání byla vzata v potaz při uložení druhu kárného opatření.
11. K naplnění materiální stránky přestupku žalovaná uvádí, že absence škodlivého následku, který by byl v příčinné souvislosti s kárným proviněním, ještě nemůže být bez dalšího důvodem k závěru, že ke spáchání kárného provinění nedošlo, resp. že není naplněn materiální znak kárného provinění (společenská škodlivost). Samotná skutečnost, že žalobce umožnil svým jednáním zhotoviteli nakládání s majetkem státu bez právního titulu, je závažným důvodem pro vedení kárného řízení. Společenská škodlivost jednání žalobce je podle žalované z takového jednání patrná, neboť žalobce nenakládal řádně s majetkem státu. Absence škodlivého následku se projevila ve formě uložení písemné důtky jako nejmírnějšího druhu kárného opatření.
12. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nedošlo k porušení bodu 11. jeho služební náplně, kterým je zajištění vlastní realizace staveb a jejich technologických částí. Žalobce realizaci sice zajišťoval, ale tím, že připustil předání staveniště ještě před podpisem smlouvy o dílo, nesplnil služební úkol řádně. Žalovaná se neztotožňuje se žalobcem, že předání předmětu díla ještě před uzavřením smlouvy o dílo, tedy před podpisem smlouvy oběma stranami smlouvy, je řádným výkonem služby žalobce jako odpovědného státního zaměstnance. Předáním staveniště žalobce umožnil zhotoviteli nakládat s předmětem díla bez právního titulu. Žalovaná proto nepřekročila meze správního uvážení, neboť uvedený skutkový stav lze pod bod 11. služební náplně žalobce podřadit, a lze v něm spatřovat společenskou škodlivost.
13. Žalovaná konstatuje, že písemná důtky by mohla mít praktický dopad pro žalobce pouze v případě služební hodnocení v oblasti dodržování služební kázně. Vzhledem ke skutečnosti, že skutek, který byl kárným proviněním, se stal v roce 2016, neovlivní služební hodnocení za rok 2017. Uložená písemná důtky nemá konkrétní faktické důsledky do právní sféry žalobce.
14. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož s tímto postupem oba účastníci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
15. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
16. Dne 3. 10. 2016 žalobce jako státní zaměstnanec ve funkci specialista investiční výstavby, podepsal za objednavatele (Česká republika - Správa státních hmotných rezerv), *Zápis o*

předání a převzetí staveniště 16-041b Sázava - nátěr střešního pláště se zhotovitelem a staveniště zhotoviteli předal.

17. Ze stavebního deníku zhotovitele listu č. 5869061 vyplývají tyto skutečnosti: Dne 3. 10. 2016 bylo předáno zhotoviteli staveniště jako místo realizace veřejné zakázky, ačkoli smlouva o dílo nebyla podepsaná, staveniště předal zhotoviteli za objednavatele státní zaměstnanec, zhotoviteli bylo povoleno uložení barev a nářadí v prostorách staveniště, a zhotovitel ihned zahájil čištění střešní krytiny od nátěrů listí a nečistot. Dne 4. 10. 2016 zhotovitel odmastil očištění části střechy a provedl zkušební nástřik barvy na střechu 25-30 kg. Dne 5. 10. 2016 zhotovitel nemůže pokračovat v práci, od rána byl silný déšť. Dne 6. 10. 2016 zhotovitele nemůže pokračovat v práci, byla ranní mlha a celý den přeháňky.
18. Podle potvrzení o ústně vyhlášeném rozhodnutí Městského úřadu Žďáru nad Sázavou, odboru životního prostředí, ze dne 5. 10. 2016 č. j. ŽP/1803/15/MB, byla jmenovanému městskému úřadu dne 5. 10. 2016 nahlášena ekologická havárie spočívající v tom, že dne 4. 10. 2016 zhotovitel prováděl v pobočce SSHR Velká Losenice nátěr střechy, a vlivem deště došlo k částečnému splachu nátěru do kanalizace a do vodního toku Sázava.
19. Dne 5. 10. 2016 objednavatel Česká republika - SSHR (ředitel odboru zakázek) uzavřel se zhotovitelem smlouvu o dílo č. 20160553 na veřejnou zakázku 16-041b.2 Sázava nátěr střešního pláště objektu A v prostorách pobočky SSHR Velká Losenice.
20. Dne 10. 10. 2016 předseda SSHR dal prvostupňovému orgánu podnět k zahájení kárného řízení se státním zaměstnancem. V odůvodnění uvádí, že státní zaměstnanec jako specialista investiční výstavby porušil služební kázeň tím, že nedodržel služební postup a předal staveniště zhotoviteli před podpisem smlouvy o dílo.
21. Dne 7. 12. 2016 pod č. j. 12514/16-SSHR, K0102/16-035 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, kterým uznal státního zaměstnance vinným kárným proviněním podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě, za které mu uložil kárné opatření propuštění ze služebního poměru. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl odvolací orgán dne 28. 2. 2017 rozhodnutím pod č. j. MV-169071-3/OSK-2016 tak, že rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, zejména pro procesní vady.
22. Dne 12. 7. 2017 pod č. j. 12514/16-SSHR, K0102/16-II-006, prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, kterým uznal státního zaměstnance vinným kárným proviněním podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě, za které mu bylo uloženo kárné opatření písemná důtka. Proti tomuto rozhodnutí podal státní zaměstnanec odvolání, o němž rozhodl odvolací orgán napadeným rozhodnutím.
23. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 20. 10. 2017 č. j. MV-169071-13/OSK-2016 odvolací orgán uvedl, že ze zápisu o předání a převzetí staveniště vyplývá, že staveniště předal státní zaměstnanec zhotoviteli dne 3. 10. 2016 před podpisem smlouvy o dílo, která byla uzavřena po předání staveniště dne 5. 10. 2016. Z tohoto zápisu nevyplývají omezení co do časového rozsahu výkonu činností při plnění díla, s výjimkou pracovní doby. Nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním účastníka řízení a vznikem škody, čemuž odpovídá i uložené kárné opatření ve formě písemné důtky, nejmírnějšího druhu kárného opatření. Odvolací orgán uvedl, že ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu byly zčásti chybně označeny předpisy, které měl státní zaměstnanec svým jednáním porušit. Odůvodnění uložení písemné důtky považoval odvolací orgán za dostatečné.

Odvolací orgán doplnil, že pohnutka státního zaměstnance (snaha o postup bez zbytečných průtahů) nebyla v daném případě státnímu zaměstnanci přičtena k tíži, neboť mu bylo uloženo nejmírnější kárné opatření, které lze podle § 89 odst. 2 zákona o státní službě za kárné provinění uložit. Odvolací orgán uzavřel, že stav věci byl prvostupňovým orgánem zjištěn a vymezen řádně pod výrokem I. rozhodnutí prvostupňového orgánu, jehož právní kvalifikaci pouze upřesnil. Nejedná se o jinou právní kvalifikaci skutku, proti níž by se účastník řízení nemohl bránit odvoláním, byla toliko zúžena oproti rozhodnutí prvostupňového orgánu. Jelikož k jednání státního zaměstnance podle popisu skutku prokazatelně došlo a prvostupňový orgán zvolil nejmírnější druh kárného opatření, nebylo účelné rušit rozhodnutí prvostupňového orgánu. I po zúžení předpisů, které měl státní zaměstnanec porušit, je udělení kárného opatření ve formě písemné důtky odůvodněno. Z tohoto důvodu odvolací orgán změnil výrok I. rozhodnutí prvostupňového orgánu za současného doplnění odůvodnění ve vztahu k právní kvalifikaci skutku, resp. povinností, které státní zaměstnanec svým jednáním porušil.

24. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
25. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě *státní zaměstnanec je povinen při výkonu služby dodržovat právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby.*
26. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě *státní zaměstnanec je povinen plnit služební úkoly osobně, řádně a včas.*
27. Podle § 77 odst. 1 písm. t) zákona o státní službě *státní zaměstnanec je povinen dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance vydaná služebním předpisem.*
28. Podle § 87 zákona o státní službě *služební kázní se rozumí řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a z příkazů.*
29. Podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě *zaviněné porušení služební kázně je kárným proviněním.*
30. Podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě *drobné nedostatky ve službě může představený nebo služební orgán vyřídit tak, že je státnímu zaměstnanci ústně nebo písemně vytkne. Písemná výtka se založí do osobního spisu státního zaměstnance na dobu 1 roku; po uplynutí této doby se z osobního spisu státního zaměstnance vyřadí.*
31. Podle § 89 odst. 1 zákona o státní službě *za kárné provinění lze uložit státnímu zaměstnanci kárné opatření.*
32. Podle § 89 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě *kárným opatřením je písemná důtka.*
33. Podle § 89 odst. 3 zákona o státní službě *při určení druhu kárného opatření se přihlédne k závažnosti kárného provinění, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž bylo spácháno, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu státního zaměstnance k dodržování služební kázně a k tomu, zda mu již za kárné provinění bylo v minulosti uloženo kárné opatření. Kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného nebo propuštění ze služebního poměru lze uložit jen za zvlášť závažné kárné provinění, zejména pokud státní zaměstnanec porušoval služební kázeň dlouhodobě, svým jednáním způsobil zvlášť závažný následek nebo jednal ze zavrženíhodných pohnutek.*

34. Podle § 91 odst. 1 zákona o státní službě *kárnou pravomoc vykonávají kárné komise prvního stupně a kárné komise druhého stupně.*
35. Podle § 92 odst. 1 zákona o státní službě *kárná komise prvního stupně se zřizuje ve služebním úřadu, jestliže v něm službu vykonává alespoň 25 státních zaměstnanců. Nelze-li ve služebním úřadu zřídit kárnou komisi prvního stupně, je příslušná kárná komise prvního stupně zřízená u nadřízeného služebního úřadu. Nemá-li služební úřad nadřízený služební úřad, je příslušná kárná komise prvního stupně zřízená v Ministerstvu vnitra.*
36. Podle § 93 zákona o státní službě *kárná komise druhého stupně se zřizuje v Ministerstvu vnitra.*
37. Podle čl. VIII. odst. 4 písm. a) Směrnice předsedy Správy státních hmotných rezerv č. 1 ze dne 29. 1. 2016, Pracovní řád Správy státních hmotných rezerv (dále též „pracovní řád“) *zaměstnanci ve služebním i pracovním poměru jsou dále povinni zejména: řádně vykonávat práci vymezenou jejich pracovní náplní, v souladu s oprávněnými zájmy Správy, státní zaměstnanci jsou povinni dodržovat pravidla etiky státních zaměstnanců uvedená v příloze č. 2 a zaměstnanci v pracovním poměru jsou povinni dodržovat uvedená pravidla etiky státních zaměstnanců za podmínek stanovených v čl. XVII odst. 4 této směrnice.*
38. Podle čl. 5 odst. 1 věty první služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 13 ze dne 14. 12. 2015 *státní zaměstnanec vykonává službu na vysoké odborné úrovni.*
39. Předně je nutno konstatovat, že žalobce v žalobě označil za žalovanou SSHR. Městský soud uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 69 s. ř. s. náleží postavení žalovaného tomu správnímu orgánu, jenž vydal rozhodnutí v posledním stupni (tedy žalobou napadené rozhodnutí). Žalovaný není určen tvrzením žalobce, nýbrž kogentně přímo zákonem (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014 č. j. Nad 45/2014-47). Pokud tedy žalobce označil jako žalovaného správní orgán, jestliže toto postavení nenáleží, neznamená to, že by soud měl jednat jako s žalovaným se správním orgánem označeným takto v žalobě. Žalobce disponuje řízením jen v tom směru, že rozhoduje, proti jakému správnímu rozhodnutí podá žalobu. Tím současně určí, komu bude v řízení náležet postavení žalovaného. Soud je povinen jednat jako se žalovaným s tím, komu toto postavení skutečně náleží, bez ohledu na to, koho žalobce označil jako žalovaného, aby jednal v řízení jako žalovaný. Jelikož v daném případě rozhodnutí v posledním stupni vydala Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra, je tento orgán žalovanou pasivně legitimovanou v právě projednávaném řízení. Z tohoto důvodu soud v rozsudku označil za žalovanou jmenovanou komisi.
40. Před vlastním posouzením věci soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém,

který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nálezn ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

41. *V prvním žalobním bodu žalobce brojí proti původnímu rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 12514/16-SSHR, K0102/16-035, které bylo zrušeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 28. 2. 2017 č. j. MV-169071-3/OSK-2016. Poté, co odvolací orgán zrušil původní rozhodnutí prvostupňového orgánu, rozhodl prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 12. 7. 2017 pod č. j. 12514/16-SSHR, K0102/16-II-006, proti kterému směřují námitky druhého žalobního bodu. Z podnětu odvolání žalobce pak rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, proti němuž směřují námitky třetího žalobního bodu.*
42. *K uvedenému soud konstatuje, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení, celé správní řízení tvoří jeden celek. Ve věci prvostupňový orgán vydal původní rozhodnutí dne 7. 12. 2016, které bylo následně ve správním řízení zrušeno odvolacím orgánem, a ve věci znovu rozhodl prvostupňový orgán rozhodnutím dne 12. 7. 2017. Této skutečnosti si je žalobce vědom, zmiňuje ji jak v odvolání, tak v žalobě. Jelikož původní rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo zrušeno (v rámci správního řízení) odvolacím orgánem, soud nyní se nemůže zabývat námitkami žalobce směřujícími k přezkumu neexistujícího a zrušeného rozhodnutí, i vzhledem k tomu, že ve věci bylo nově rozhodnuto prvostupňovým orgánem dne 12. 7. 2017. Toto rozhodnutí bylo napadeno odvoláním žalobce. Existující rozhodnutí prvostupňového orgánu i napadené rozhodnutí je nutné posuzovat dohromady; případné vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak mohla zhojit žalovaná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47).*
43. *Městský soud se s námitkami žalobce neztotožnil. Soud odkazuje na rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalované, s nimiž se ztotožňuje, neboť oba správní orgány adekvátně hodnotily zjištěný skutkový stav i dostatečně posoudily dopad rozhodnutí do sféry žalobce. Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění, či že by jejich hodnocení byla v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci, porušení zákona či překročení mezí správního uvážení nezjistil.*
44. *Obecně lze uvést, že předmětné správní řízení vychází ze zásady dvojinstančnosti, kterou významně doplňuje možnost přezkumu správních aktů ve správním soudnictví, a to z větší části v tzv. plné jurisdikci. Účastník správního řízení se tak svých práv může de facto i de iure domáhat u čtyř instancí (tedy u dvou instancí ve správním řízení a dvou instancí ve správním soudnictví). Pokud správní řád nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, může účastník správního řízení podat proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, v projednávaném případě odvolání. Tomu se také v daném případě stalo, žalobce podal proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 7. 12. 2016 odvolání. Lze se se žalobcem ztotožnit, že v případě podání prvního odvolání byl úspěšný, když z jeho podnětu odvolací orgán toto původní rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a uložil mu ve věci opětovně rozhodnout. Námitky žalobce, že prvostupňový orgán v původním nyní zrušeném rozhodnutí nepostupoval profesionálně, jelikož neznal procesní otázky, porušil zásady správního řízení, nerespektoval zákon, překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, porušil správní řád, zákon o státní službě a vnitřní předpisy, jsou*

s ohledem na neexistující rozhodnutí irelevantní. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.

45. *Námitky druhého a třetího žalobního bodu* soud vypořádá společně, jelikož obě rozhodnutí správního orgánu spolu souvisí.
46. Žalobce předně nesouhlasí s obecnou argumentací rozhodnutí prvostupňového orgánu, že porušil § 77 odst. 1 písm. c), d), t) zákona o státní službě. Podle žalobce lze za takto koncipované porušení povinností pořadit např. pozdní příchod do zaměstnání či překlep ve spise. V námitkách proti napadenému rozhodnutí doplnil, že by se mohlo jednat i o nedodržení zákazu kouření v místě jeho zákazu.
47. Jak vyplývá z obou rozhodnutí správních orgánů, porušením § 77 odst. 1 písm. c), d), t) zákona o státní službě se stručně věnuje pátý odstavec 6 str. rozhodnutí prvostupňového orgánu. Uvedenou námitku žalobce uplatnil na str. 3 odvolání, proto se jí odvolací orgán zabýval a v posledním odstavci str. 9 a prvním a druhém odstavci str. 10 napadeného rozhodnutí se blíže zabýval vymezením porušených povinností podle uvedeného znění. S tímto odůvodněním se soud ztotožňuje a pro stručnost na tyto pasáže odkazuje.
48. Soud doplňuje, že podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, státní zaměstnanec je povinen při výkonu služby dodržovat mimo jiné i služební předpisy. Pracovní řád je ve své části upravující organizační věci služby státních zaměstnanců právě takovýmto služebním předpisem, jehož článek VIII odst. 4 písm. a) stanoví, že zaměstnanci ve služebním i pracovním poměru jsou dále povinni zejména: řádně vykonávat práci vymezenou jejich pracovní náplní, v souladu s oprávněnými zájmy SSHR. Žalobce tvrdí, že svým činem oprávněné zájmy SSHR nepoškodil. Městský soud k této dílčí námitce konstatuje, že jednání žalobce bylo bezpochyby v rozporu s oprávněnými zájmy SSHR, když žalobce dne 3. 10. 2016 zápisem předal staveniště zhotoviteli ještě před uzavřením smlouvy o dílo a umožnil zhotoviteli v jeho prostoru složit materiál a pohybovat se, tedy disponovat s prostorem staveniště SSHR bez právního titulu zhotoviteli. Této skutečnosti si žalobce i byl vědom, jak vyplývá z jeho vyjádření k nastalé situaci. K uzavření smlouvy došlo až dva dny poté, dne 5. 10. 2016. Ze spisu přitom z ničeho nevyplývalo, že by byl žalobce oprávněn (např. na základě pověření nadřízeného), či povinen (z důvodu nutné obrany či krajní nouze) před uzavřením uvedené smlouvy předat staveniště zhotoviteli. Tvrzená obhajoba, že tak činil v zájmu věci pro zhotovitele, pak nutně koresponduje s porušením jeho povinností vůči SSHR. Takové jednání nelze považovat za souladné s pracovními předpisy a oprávněnými zájmy SSHR, která jako organizační složka státu hospodaří se státní majetkem, a musí tak dodržovat povinnosti stanovené zákonem č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, a jak plyne z § 14 odst. 3 zmíněného předpisu. Žalobce měl povinnost pečovat o zachování majetku a jeho údržbu, chránit jej před poškozením, zničením, ztrátou, odcizením nebo zneužitím. Z tohoto důvodu žalobce porušil § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, když jednal v rozporu s článkem VIII. odst. 4 písm. a) Pracovního řádu, proto nevykonával řádně v souladu s oprávněnými zájmy SSHR pracovní činnost vymezenou svou služební náplní. Tento konkrétní předpis žalobce porušil, jak uvedl odvolací orgán v prvním odstavci na str. 10 napadeného rozhodnutí.
49. Ve vztahu k porušení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě soud doplňuje k argumentaci pohnutkou vstřícnosti vůči zhotoviteli a ve prospěch včasné realizace veřejné zakázky vzhledem k roční době a charakteru prací, že ji považuje za irelevantní. Žalobce

jako státní zaměstnanec byl povinen plnit služební úkoly řádně. Tím, že žalobce vědomě před podpisem smlouvy o dílo umožnil zhotoviteli nakládání s předmětem díla bez právního titulu, neplnil řádně své služební úkoly. Jinými slovy žalobce netrval na předání staveniště až po podpisu smlouvy o dílo. Městský soud se ztotožňuje s odvolacím orgánem, který v prvním odstavci na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že „... nelze se ztotožnit s tím, že předání předmětu díla, ještě před uzavřením smlouvy o dílo, tj. před podpisem smlouvy oběma stranami smlouvy, je řádným výkonem služby účastníka řízení jako odpovědného státního zaměstnance, neboť předáním staveniště účastník řízení umožnil firmě REX STAV s.r.o. nakládání s předmětem díla bez právního titulu. Tím současně postupoval v rozporu s článkem VIII odst. 4 písm. a) pracovního řádu, neboť jako zaměstnanec Správy státních hmotných rezerv řádně nevykonával práci vymezenou jeho pracovní náplní, a to v souladu s oprávněnými zájmy Správy státních hmotných rezerv, čímž byla z jeho strany porušena též povinnost uvedená v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, neboť při výkonu služby nedodržel služební předpis.“ Městský soud dodává, že zmíněná pohnutka není výjimečnou okolností, ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, vylučující porušení nebo ohrožení zájmu společnosti ani okolností vylučující protiprávnost. Odvolací orgán ji hodnotil za polehčující okolnost v prvním odstavci na str. 12 napadeného rozhodnutí tak, že „pohnutka, která vedla účastníka řízení ke spáchání kárného provinění (v daném případě zřejmě snaha o postup bez zbytečných průtahů), zjevně nebyla v daném případě přičtena k tíži účastníka řízení, neboť mu bylo uloženo nejmírnější kárné opatření, které lze podle § 89 odst. 2 zákona o státní službě za kárné provinění uložit.“ Uvedené odůvodnění je podle městského soudu dostatečné.

50. K porušení § 77 odst. 1 písm. t) zákona o státní službě městský soud dodává, že žalobce v žalobě poukazuje na to, že eticky nejednal prvostupňový orgán. Takto koncipovaná námitka je nedůvodná, jelikož žalobce ve vztahu ke své osobě neuplatňuje žádné tvrzení, které by soud mohl v dané věci ověřit. Předchozí postup prvostupňového orgánu nemá dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 12. 7. 2017, jimiž byla žalobci uložena písemná důtka.
51. Ze správního spisu soud ověřil, že z ničeho nevyplývalo, že by se správní orgány měly zabývat pozdním příchodem žalobce do zaměstnání, překlepem ve spise, či kouřením v místě zákazu.
52. Žalobce dále namítá, že prvostupňový orgán sice zkoumal materiální stránku, ale v rozhodnutí zcela absentuje jeho logická úvaha, a napadené rozhodnutí postrádá materiální stránku přestupku, kterou je třeba zkoumat.
53. Předně městský soud konstatuje, že v právě posuzovaném případě žalobce není postižen (jak uvádí) za přestupek (podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů), nýbrž se jedná o kárné provinění, tedy svou povahou se jedná o disciplinární delikt. Disciplinární delikty jsou, stejně jako přestupky, součástí širší kategorie tzv. správních deliktů. Právní úprava disciplinárních deliktů je obsažena ve vícero zákonech z oblasti veřejné správy, mimo jiné i v zákoně o státní službě, který označuje disciplinární delikty státních zaměstnanců za kárná provinění. Ačkoliv z předmětného právního předpisu, konkrétně z § 88 odst. 1 zákona o státní službě neplyne nutnost naplnění materiálního znaku kárného provinění, je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu naplnění i společenské škodlivosti jakožto materiálního znaku deliktu. Existence materiálního znaku správního deliktu by přitom měla být podmíněna samotným naplněním znaků formálních (viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 30. 3. 2011 č. j. 1 Afs 14/2011-62). Z tohoto důvodu podle judikatury Nejvyššího správního soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. „V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011 č. j. 1 Afs 14/2011 – 62). „Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9 As 34/2012–28). V kontextu výše uvedené judikatury městský soud k projednávané věci konstatuje, že vzhledem k naplnění formálních znaků kárného provinění, tedy zaviněnému porušení služební kázně opomenutím zákonných povinností žalobcem, byl naplněn i materiální znak deliktu, jelikož v průběhu kárného řízení nebyly zjištěny takové výjimečné okolnosti, které by vyloučily, respektive snížily společenskou škodlivost jednání do té míry, že by materiální stránka deliktu nebyla dána. Žalobce existenci jiných relevantních okolností, než které byly známy správním orgánům při jejich rozhodování, v podané žalobě nenamítá. Pro úplnost soud dodává, že se ztotožňuje se správními orgány, které v žalobě namítanou skutečnost nezpůsobení materiální škody v důsledku žalobcova jednání jako výjimečnou okolnost vylučující společenskou škodlivost deliktu samostatně nevyhodnotily, ačkoliv jim zcela nepochybně byla známa. Rovněž městský soud upozorňuje, že není povinností správního orgánu, se v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně zabývat materiálním znakem provinění. Tuto povinnost má pouze v případě, je-li pochybnost, že nebyla naplněna ani minimální míra společenské škodlivosti. V daném případě taková pochybnost dána nebyla, jelikož míra společenské škodlivosti byla v tomto případě vyšší než minimální.

54. Soud se neztotožnil se žalobcem, že každé porušení zákona by bylo stíhatelné, záleželo by na vůli představeného. Z ničeho v daném případě nevyplývalo, že by správní orgány jednaly svévolně, s cílem žalobce poškodit.
55. K námitkám týkajícím se porušení povinností pod bodem 11. služební náplně žalobce, že skutkový stav pod tento bod podřadit nelze, soud předně uvádí, že skutek popsany shora pod bodem 1. tohoto rozsudku účastníci nespoujají. Žalobce namítá, že nespoujává žádný vztah, který by svědčil o porušení bodu 11. jeho služební náplně. Soud se se žalobcem neztotožnil.
56. Městský soud vycházel z písemnosti ze dne 31. 8. 2016 nazvané *Služební náplň*, kde je uvedena souhrnná charakteristika služebního místa (funkce) žalobce, mimo jiné „koordinace a usměrňování přípravy a realizace projektů veřejných investic a rekonstrukcí s celostátní působností, výkon specializovaných koncepčních systémových prací a náročných tvůrčích činností v oblasti investiční přípravy a realizace reprodukce majetku včetně oprav a udržování budov a staveb s rozsáhlými komplexními vazbami. Řízení, koordinace a vyhodnocení nosných částí komplexu systému investiční výstavby, oprav a údržby nemovitého majetku státu, k němuž přísluší Správě státních hmotných rezerv, s vnitřními a vnějšími vazbami s celorepublikovou působností, zajišťování koncepční, metodické, koordinační,

normotvorné a obdobné odborné činnosti v dílčí oblasti systému rezortu Správy s celostátní působností se specializací na opravy a rozsáhlou údržbu nemovitého majetku státu“. Níže v písemnosti je uvedeno, že „s výkonem funkce souvisí plnění zejména těchto služebních činností“, pod bodem 11. těchto služebních činností (z celkových dvaceti tří bodů služebních činností) je „zajištění vlastní realizace staveb a jejich technologických částí“. Žalobce namítá, že podepsání zápisu o předání a převzetí staveniště a jeho faktické předání pro realizaci plánované akce nespadá pod výše uvedený bod služebních činností, resp. že náter střechy není ani realizací stavby, ani realizací technologické části stavby. Městský soud k tomuto uvádí, že samotné jednání spočívající v podepsání zápisu o předání a převzetí staveniště a jeho faktickém předání zhotoviteli před podpisem smlouvy o dílo je svou povahou nesporně zajištěním realizace následné zhotovitelovi činnosti.

57. K otázce výkladu pojmu „stavba a její technologické části“, resp. zda je možné pod tento bod zařadit i náter střešního pláště, městský soud se ztotožňuje se žalobcem, že při doslovném výkladu bodu 11. žalobcovy služební náplně (bez souvislostí s ostatními body) nelze „náter střešního pláště“ coby svou povahou opravu a údržbu zařadit pod pojem stavba či její technologická část. V takovém případě by ale služební činnosti jednotlivých státních zaměstnanců musely obsahovat detailní popisy jednotlivých konkrétních úkonů, což však není smyslem globálního pojetí obsahu služební náplně. To má být rámec činností státního zaměstnance uspořádaný do logických okruhů na sebe navazujících pro určité konkrétní dané služební místo. Uvedené však neznamená, že by předmětné jednání žalobce nespadlo do služební náplně uvedené bodem 11. Jak je zřejmé ze souhrnné charakteristiky žalobcovy služební místa, jeho činnost byla zaměřena nejen na samotné výstavby, respektive stavby a jejich změny, ale právě i na opravy a údržby nemovitého majetku státu. Skutečnost, že pod bod 11. ani pod jiný bod výčtu služebních činností není zařazeno i zajištění realizace oprav a údržby nemovitého majetku, nerozporuje, že by tato činnost nespádala do žalobcovy služební náplně. Městský soud současně konstatuje, že samotný výčet 23 bodů zahrnující jednotlivé služební činnosti není výčtem taxativním, služební náplň obsahuje demonstrativní výčet činností uvozených slovem „zejména“. Proto pod služební činnosti lze podřadit i jiné, než výslovně uvedené ve výčtu, a to takové, které jsou potřeba k výkonu služby, či charakterizují služební místo, a které z něj logicky vyplývají. Z povinností bodu 11. služebních činností lze proto analogicky dovodit, že je-li náplní zajištění realizace staveb, je jím i zajištění realizace oprav a údržby, neboť i tyto činnosti nepochybně tvoří žalobcovu služební náplň, tak jak je ve svém celku popsána.
58. Městský soud k této otázce uzavírá, že ačkoliv lze souhlasit se žalobcovou námitkou, že jednání vymezené v popisu skutku není (výslovně) podřazeno pod bodem 11. jeho služební náplně, přesto spadá dotčené jednání do služební náplně jako takové. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že není-li možné skutkový stav vztáhnout na bod 11. služební náplně, nelze také uplatnit další tvrzení, která se o uvedené opírají. Skutkový stav nepochybně odpovídá vymezení žalobcovy služební náplně, na níž navazuje porušení jednotlivých zákonných ustanovení. Zařazení skutkového zjištění pod konkrétní bod výčtu služebních činností nemá vliv na zákonnost rozhodnutí jako takového, přičemž ani nijak nemění jeho podstatu, je-li předmětné jednání součástí služební náplně žalobce, jak bylo konkretizováno výše.
59. K dílčí námitce žalobce, že nemohl ovlivnit pohyb na staveništi, městský soud uvádí, že z hlediska jednání žalobce, jímž naplnil znaky kárného provinění, je námitka neopodstatněná. Podle zápisu o předání a převzetí staveniště ze dne 3. 10. 2016 v něm

nejsou uvedena žádná omezení co do doby výkonu činnosti zhotovitele, kromě vymezení pracovní doby. Z článku III. bodu 1 smlouvy o dílo ze dne 5. 10. 2016, vyplývá, že „zhotovitel se zavazuje zahájit plnění díla nejpozději do 5ti pracovních dnů od převzetí staveniště. [...] O předání staveniště objednavatelem a jeho převzetí zhotovitelem bude sepsán Zápis o předání a převzetí staveniště podle čl. V odst. 5 této smlouvy.“ Podle článku V. bodu 5 smlouvy o dílo „objednatel vyhotoví Zápis o předání a převzetí staveniště, který podepíše oprávněná osoba objednatele a oprávněná osoba zhotovitele.“ Z tohoto znění vyplývá, že smlouva o dílo předpokládá budoucí sepsání zápisu o předání a převzetí staveniště, nikoli, že již bylo staveniště předáno. K otázce faktického předání staveniště lze odkázat na stavební deník zhotovitele, ze kterého vyplývá, že dne 3. 10. 2016 mu bylo staveniště žalobcem předáno, zhotovitel si do tohoto prostoru uskladnil i barvy. Vznik ekologické havárie není součástí výroku kárného provinění, za něj nebyl žalobce poškozen.

60. Pokud žalobce tvrdí, že k události by došlo, i kdyby smlouva o dílo byla podepsaná, pak s takovýmto tvrzením soud nesouhlasí. Je otázka hypotetického postupu, co by se stalo, kdyby smlouva byla podepsaná dříve než před datem ekologické události, jelikož by taková otázka souvisela s tím, kdy (který den) by bylo předáno staveniště zhotoviteli. Ani uvedené není součástí výroku kárného provinění, je proto takové tvrzení zavádějící.
61. Žalobce dále uvádí, že mu odvolacím orgánem v říjnu roku 2017 bylo uloženo kárné opatření za skutek, který se stal v říjnu 2016. Podle žalobce jednání mělo být podřazeno pod § 88 odst. 3 zákona o státní službě. Namítá, že v případě dodržení zákonnosti prvostupňovým orgánem, s ohledem na absenci skutečné, a nikoli domnělé materiální stránky přestupku, by byl čin uzavřen výtkou, která by do konce roku 2017 byla vyjmuta z osobního spisu.
62. K této dílčí námitce městský soud uvádí, že v kárném řízení bylo prokázáno, že jednání žalobce je kárným proviněním podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě, za které správní orgán uložil kárné opatření podle § 89 zákona o státní službě písemnou důtku. Postup, který zmínil žalobce, by byl v rozporu s § 89 odst. 1 zákona o státní službě, podle kterého lze za kárné provinění uložit státnímu zaměstnanci kárné opatření, kterým je v případě § 89 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě písemná důtku. Na rozhodování o kárné odpovědnosti se vztahují ustanovení o řízení ve věcech služby [§ 159 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě]. Pro ukládání kárných opatření platí základní ústavní pravidla pro trestání, a to čl. 39 Listiny základních práv a svobod [„Jen zákon stanoví, které jednání je trestným činem a jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit.“ (zásady nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege)] či čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod („Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“). Správní orgán proto postupoval v souladu s ustanovením § 89 zákona o státní službě, když uložil uvedený druh kárného opatření žalobci, a to nejmírnějšího druhu. Tato dílčí námitka je nedůvodná.
63. Žalobce doplnil žalobu samostatným podáním ze dne 7. 12. 2017 ve lhůtě pro podání žaloby. V něm obecně uvádí, že žalovaná rozhodla v rozporu s čl. 14 Pokynu č. 3/2016 i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 17/2007 a sp. zn. 7 Afs 27/2008.
64. Podle odst. 1 čl. 14 Pokynu č. 3/2016 ke vzniku kárné odpovědnosti je třeba, aby jednání, které je kárným proviněním, naplňovalo nejen formální znaky (znaky skutkové podstaty), ale i znak materiální, tedy vykazovalo společenskou škodlivost, a to přesto, že tento znak není v ZSS

(myšleno zákon o státní službě, pozn. soudu) *uveden (tato skutečnost vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu). Např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007 č. j. 8 As 17/2007-121, a ze dne 31. 10. 2008 č. j. 7 AfS 27/2008-46. Podle odst. 2 tohoto článku společenská škodlivost jako materiální znak kárného provinění je výrazem zásady subsidiarity kárného postihu (obecně nazývána jako zásada subsidiarity trestní represe), tj. kárný postih by měl nastoupit pouze tam, kde z hlediska společenské škodlivosti již nepostačuje postih mírnější (ústní nebo písemné vytknutí drobných nedostatků ve službě podle § 88 odst. 3 ZSS). Podle odst. 3 tohoto článku kárná komise tedy zejména ve sporných případech a podle individuálních okolností případu posoudí nejen to, zda jednání kárně obviněného státního zaměstnance naplňuje formální znaky kárného provinění, ale též to, zda jde o jednání natolik společensky škodlivé, že je nelze postihnout mírnějším způsobem. Společenskou škodlivost je třeba posoudit zejména s ohledem na intenzitu porušení povinnosti, význam porušené povinnosti ve vztahu k řádnému výkonu působnosti služebního úřadu a též s ohledem na význam a rozsah následku (např. zda vůbec k nějakému škodlivému následku došlo, resp. zda nejde o následek, který je např. ve vztahu k výkonu působnosti služebního úřadu nepatrný). Posouzení společenské škodlivosti kárného provinění je pak dle individuálních okolností případu součástí odůvodnění rozhodnutí.*

65. Předně soud musí konstatovat, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními odkazy na určitá ustanovení předpisu bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Vzhledem k tomu, že žalobce žalobní námitky v doplněném podání formulovat velmi obecně, pak soud také velmi obecně je může vypořádat. Uvádí proto, že ze správního spisu nezjistil, že by žalovaný porušil namítaný článek Pokynu č. 3/2016 a jeho závěry neshledal rozpornými s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
66. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu